

รูปแบบคำแสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงกับผู้ชาย ในภาษาไทยและภาษาเยอรมัน

สุทธิดา ชัยเล็ก¹ และกรกช อัตตวิริยะนุภาพ²

บทคัดย่อ

ความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงนั้นปรากฏในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกันไป หนึ่งในนั้นก็คือภาษา ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดระหว่างกัน รวมถึงการแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงกับผู้ชายที่ปรากฏในภาษาเยอรมันและภาษาไทย ทั้งนี้ คลังข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้มาจากการถอดสคริปคำพูดของคณะกรรมการในรายการเดอะวอยซ์คิดส์รอบคัดเลือกแบบไม่เห็นหน้าทั้งของไทยและเยอรมนี จำนวนทั้งหมด 62 คลิป โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อจัดประเภทรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเพื่อเสริมความ จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของรูปแบบการใช้ภาษาระหว่างผู้หญิงและผู้ชายทั้งในภาษาไทยและภาษาเยอรมัน

จากการวิเคราะห์คลังข้อมูลพบว่า รูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความที่ปรากฏในทั้งสองภาษามีทั้งหมด 5 ประเภทหลัก ได้แก่ คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำนาม โดยรูปแบบที่พบบ่อยที่สุดในภาษาเยอรมันคือ คำคุณศัพท์ แต่ทว่าในภาษาไทย คำวิเศษณ์ คือ รูปแบบที่พบบ่อยที่สุด ส่วนรูปแบบที่พบน้อยที่สุดในภาษาเยอรมันคือ คำวิเศษณ์ ในขณะที่คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความนั้นพบน้อยที่สุดในภาษาไทย ความแตกต่างระหว่างสองภาษา ได้แก่ คำนามซึ่งปรากฏเฉพาะในภาษาเยอรมัน

ในส่วนที่เกี่ยวกับปัจจัยเรื่องเพศ พบว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้หญิงและผู้ชายที่ปรากฏในสองภาษานั้นมีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ในภาษาเยอรมัน ผู้หญิงใช้คำคุณศัพท์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความบ่อยที่สุด ขณะที่ผู้ชายใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความมากที่สุด ส่วนในภาษาไทยพบว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายใช้คำวิเศษณ์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความบ่อยที่สุด

คำสำคัญ : 1. คำที่ใช้เน้นเสริมความ 2. ผู้หญิง 3. ผู้ชาย 4. ภาษาไทย 5. ภาษาเยอรมัน

¹ นักศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาภาษาเยอรมัน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร อีเมล : jinjanesu@hotmail.com

โทร : 09 5784 4224

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์ภาควิชาภาษาเยอรมัน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร อีเมล : korakocha@yahoo.com

โทร : 03 425 5096

Forms of intensifiers used by women and men in Thai and in German

Suttida Suilek³ and Korakoch Attaviriyapap⁴

Abstract

The differences between men and women appear in a variety of ways. One of them is language which is an important tool that humans use to communicate with each other, exchange their ideas and express their emotions. The main objective of this research is a contrastive analysis of linguistic forms of intensifiers that are used by women and men in German and Thai. In this research, the corpus used in this study is the transcription of all the judges' comments which appeared in 62 clips from the blind auditions rounds of The Voice Kids talent shows in Germany and Thailand. The various forms of intensifiers found in the corpus were classified between women and men, in German and Thai. The analysis of the corpus showed that there are mainly five forms of intensifiers used in both languages: intensifying particles, modal particles, adjectives, adverbs and nouns. The most common form in German is adjective, but in Thai is adverb. By contrast, the least common form in German is adverb while that in Thai is intensifying particle. The main difference between the two languages is noun, which appeared only in German. The results of this study showed that language behaviors of women and men, in both languages, can be both similar and different. In German, women use adjective as the most frequent form of intensification. Men use intensifying particles as the main form. In Thai, both men and women used adverbs as the most frequent form.

Keywords: 1. Intensifiers 2. Women 3. Men 4. Thai 5. German

³ Student at Department of German, Faculty of Arts, Silpakorn University, Nakhon Pathom, Thailand.

Email address: jinjanesu@hotmail.com Tel: 09 5784 4224

⁴ Associate Professor, Ph.D. at Department of German, Faculty of Arts, Silpakorn University, Nakhon Pathom, Thailand.

Email address: korakocha@yahoo.com Tel: 03 425 5096

1. บทนำ

การแบ่งแยกทางเพศเป็นประเด็นทางสังคมที่สำคัญและน่าสนใจ การแบ่งแยกระหว่างเพศชายและเพศหญิงนั้นปรากฏในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกันไป หนึ่งในนั้นก็คือ ภาษา ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การนิยามคำว่า เพศ (gender) ในงานวิจัยนี้ หมายถึงรวมทั้งเพศสภาพ (sex) และเพศทางสังคม (social gender) ปรากฏการณ์หนึ่งที่พบ คือ เพศสภาพเป็นตัวกำหนดโครงสร้างทางวัฒนธรรมและสังคม ไม่ว่าใครจะใช้รูปแบบการสนทนาที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะของเพศชายหรือลักษณะเฉพาะของเพศหญิงนั้นถือเป็นความแตกต่างทางสัญลักษณ์ที่ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับเพศของผู้พูด (gender being) เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศของเขาหรือเธอที่แสดงออกผ่านการใช้ภาษา (gender doing) อีกด้วย (Lersch-Schumacher & Schumacher, 2014: 1)

ปรากฏการณ์ข้างต้นสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของ Boonyawatana, (1999) ที่สรุปไว้ว่า การใช้ภาษาที่แตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในภาษาไทยนั้นได้รับอิทธิพลจากอคติทางความคิด ที่มีต่อบทบาทหญิงชายในสังคมไทยเป็นอย่างมาก งานวิจัยนี้จึงนำเสนอภาษาที่มีความแตกต่างทางโครงสร้างภาษากันอย่างมาก คือ ภาษาเยอรมันกับภาษาไทย มาเปรียบเทียบการใช้ภาษาของทั้งสองภาษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเพศด้วย

เนื่องจากการแสดงออกและอารมณ์เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการสื่อสารของมนุษย์ เพื่อแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของพวกเขา ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในผู้พูดต่างเพศและต่างภาษา ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นศึกษารูปแบบการใช้หน่วยทางภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความ (intensifier) ซึ่งเป็นคำสำคัญที่ใช้สื่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด เพื่อหาความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของรูปแบบการใช้ภาษาระหว่างเพศหญิงและเพศชายที่ปรากฏในทั้งสองภาษา

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญคือ วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบคำที่ใช้แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงกับผู้ชายในภาษาเยอรมันและภาษาไทยที่พบในรายการโทรทัศน์เดอะวอยซ์คิดส์ ปี พ.ศ. 2559 เพื่อที่จะตอบคำถามวิจัยหลักสองประเด็น คือ

1. รูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงกับผู้ชายเป็นอย่างไรในภาษาเยอรมันและภาษาไทย
2. ความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายในภาษาเยอรมันและภาษาไทยคืออะไร

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยนี้จะพิจารณาสองมิติสำคัญ ได้แก่ ภาษากับเพศ เพื่อที่จะศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันของทั้งสองเพศและทั้งสองภาษา

2.1 ภาษาผู้หญิงและภาษาผู้ชาย

กราโดลและสวันน์ (Gradol & Swann, 1989) เชื่อว่า เพศสภาพและเพศภาวะเป็นปัจจัยสำคัญสองประการที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์ จากมุมมองนี้จึงจำเป็นต้องอธิบายถึงแนวคิดของเพศกับเพศภาวะก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อให้เข้าใจคำนิยามของภาษาผู้หญิงและภาษาผู้ชายได้ง่ายยิ่งขึ้น

เพศสภาพเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างด้านชีวภาพระหว่างเพศชายและเพศหญิง ตรงข้ามกับคำว่า เพศสภาวะ คือ เรื่องของวัฒนธรรม หมายถึงการจำแนกทางสังคมในผู้ชายและผู้หญิง (Oakley, 1972 cited in Klann-Delius, 2005: 8)

จากคำพูดดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงกับผู้ชายไม่ได้แตกต่างกันแค่เพียงด้านชีวภาพเท่านั้น แต่ยังแตกต่างกันด้านสังคมอีกด้วย แนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศกับเพศสภาวะนั้น ต้องกล่าวย้อนไปถึงนักวิเคราะห์ทางจิตวิทยาที่ชื่อ โรเบิร์ต เจ สโตลเลอร์ (Stoller, 1968) ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางเพศของคนที่มีลักษณะทางเพศที่ขาดหายไปหรือไม่สอดคล้องกันในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 และพบว่าลักษณะทางกายภาพไม่ตรงกันกับลักษณะทางจิตใจ ดังนั้นต้องแยกแยะระหว่างเพศทางกายกับเพศทางสังคม ด้วยเหตุผลนี้ จึงดูเหมือนว่าเป็นเรื่องยากที่จะแยกมิติทางชีวภาพและมิติทางสังคมเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้อย่างชัดเจน

ลาคอฟ (Lakoff, 1975 cited in Klann-Delius, 2005 : 10) ยังเสนอแนวคิดที่สำคัญของภาษาที่สัมพันธ์กับเพศ โดยสรุปลักษณะของภาษาผู้หญิงไว้ในงานของเธอว่าผู้หญิงมักใช้คำแสดงการเน้นเสริมความ so เพื่อลดน้ำหนักการแสดงออกของอารมณ์ความรู้สึกหรือการกล่าวอ้างที่รุนแรง นอกจากนี้ ผู้หญิงมักนิยมใช้คำคุณศัพท์ว่างเปล่า อย่างเช่นคำว่า พระเจ้า มีเสน่ห์ น่ารัก เช่นเดียวกับผลการวิจัยของคีย์ (Key, 1975: 24 cited in Lacombe, 2012: 34) ที่ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างทางเพศในการใช้ระดับเสียงและไวยากรณ์ที่เป็นที่พึงพอใจมากกว่าในหมู่คนเพศเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้สำนวนในการลดทอนความหมายบ่อย ๆ ตัวอย่างเช่น อย่างไรก็ดี หรือ บางอย่าง และการใช้คำที่แสดงการเน้นเสริมความ รวมถึงการเปรียบเทียบขั้นสูงสุด ซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้หญิงที่ปรากฏในงานของเธอ

ในงานวิจัยนี้ กำหนดขอบเขตของ “ภาษาผู้หญิง” และ “ภาษาผู้ชาย” ที่ต้องการศึกษาโดยอ้างอิงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องก่อนหน้านี้ ทั้งนี้ จะพิจารณาลักษณะทางภาษาที่อ้างอิงกับการใช้ภาษาที่แสดงความพึงพอใจในการใช้ของแต่ละเพศ เพราะทั้งเพศหญิงและเพศชายสามารถที่จะใช้รูปแบบของเพศตรงข้ามหรือปรับเปลี่ยนการใช้งานในบริบทปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้อย่างเท่าเทียมกัน ผู้วิจัยจึงขออนุญาตความหมายของภาษาผู้หญิงกับภาษาผู้ชายดังนี้

“ภาษาผู้หญิง” หมายถึง ภาษาที่บอกลักษณะเด่นที่ปรากฏการใช้ในหมู่ผู้หญิง ซึ่งพวกเขาพึงพอใจที่จะเลือกใช้ ส่วน “ภาษาผู้ชาย” หมายถึง ภาษาที่บอกลักษณะเด่นที่ปรากฏการใช้ในหมู่ผู้ชาย ที่พวกเขาพึงพอใจที่จะเลือกใช้

2.2 การเน้นเสริมความ

ฟาน ออส (Van Os, 1989) ได้ให้นิยามความหมายของการเน้นเสริมความไว้ว่า เป็นการใช้นำคำเพื่อเพิ่มและลดทอนน้ำหนักความหมายของการแสดงออกทางภาษาทั้งในแง่ของประโยคและความหมาย โดยเขาได้แบ่งประเภทของหน่วยทางภาษาที่ใช้ในการเน้นเสริมความในภาษาเยอรมัน เป็นกลุ่มย่อยได้ดังนี้ 1. คำอนุภาคที่แสดงการเน้นเสริมความ (intensifying particles) เช่น *sehr* (มาก), *besonders* (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) 2. คำคุณศัพท์ (adjectives) 3. การสร้างคำซ้ำ (reduplication) 4. คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ (modal particles) ในขณะที่คำนาม (nouns) คำกริยา (verbs) และคำวิเศษณ์ (adverbs) จัดอยู่ในประเภทถ้อยคำภาษาที่สามารถเน้นเสริมความหรือภาคแสดงได้

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการเน้นเสริมความในภาษาไทยนั้นปรากฏค่อนข้างน้อย งานวิจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องงานหนึ่ง คือ งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำกริยาเป็นเครื่องมือในการแสดงการเน้นเสริมความในภาษาไทยของปราณี กุลละวณิชย์ (Kullavanijaya, 1997) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางความหมายของคำวิเศษณ์ที่ปรากฏการใช้เพื่อเน้นความหมายของคำกริยา และพบว่ามีการใช้การเปลี่ยนเสียงสระในการสร้างคำซ้ำและการเติมหน่วยท้ายคำ อีกทั้งยังมีการนำคำวิเศษณ์มาปรับใช้โดยการเติมด้านหน้าหรือด้านหลังของคำกริยาด้วย เช่น หิวจะตายอยู่แล้ว ในประโยคตัวอย่างนี้มีการเติมวลี จะตายอยู่แล้ว ซึ่งแสดงเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้หลังคำกริยา หิว เพื่อเพิ่มน้ำหนักระดับการเน้นความหิวในประโยค

ในงานวิจัยนี้ คำที่แสดงการเน้นเสริมความจะถูกจำแนกประเภทตามเกณฑ์หน่วยคำของภาษาเยอรมันเป็นหลัก เพื่อให้วิเคราะห์การเปรียบเทียบระหว่างสองภาษาได้ง่ายยิ่งขึ้นในบทต่อ ๆ ไป

3. ขอบเขตและวิธีการวิจัย

ในงานวิจัยชิ้นนี้กำหนดขอบเขตการศึกษาที่ลักษณะการใช้ภาษาระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายที่แสดงการเน้นเสริมความที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์เดอะวอยซ์คิดส์ ปี พ.ศ. 2559 ทั้งของไทยและเยอรมนี ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยการถอดสคริปคำพูดของคณะกรรมการในรายการเดอะวอยซ์คิดส์เพียงแค่รอบคัดเลือกแบบไม่เห็นหน้า หรือ Blind Auditions เท่านั้น เนื่องจากเป็นรอบที่คณะกรรมการทั้งชายและหญิงน่าจะปรากฏรูปแบบการใช้คำที่แสดงการเน้นเสริมความมากที่สุด เพื่อที่จะแสดงความคิดเห็น ชื่นชมและเชิญชวนให้ผู้เข้าประกวดไปเข้าร่วมทีมของตนเอง โดยศึกษาคลิปวิดีโอจากรายการเดอะวอยซ์คิดส์ทั้งหมดจำนวน 62 คลิป แบ่งเป็นภาษาเยอรมัน 26 คลิป และภาษาไทย 36 คลิป จากนั้นนำข้อมูลคำที่แสดงการเน้นเสริมความทั้งหมดที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์เพื่อจัดประเภทรูปแบบการใช้ภาษาตามเกณฑ์ของฟาน ออส (Van Os, 1989) ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 โดยคำทั้งหมดที่ปรากฏนั้นจะกำหนดด้วยรหัสดังในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 รหัสที่ใช้สำหรับการจัดประเภท

ผู้เข้าร่วมแข่งขัน	หมายเลข	คำที่ปรากฏ	เพศ	ประเภทคำ	ประโยค
D01	1	so	w ¹	SP.2 ²	So schlimm, dieser Vorhang immer da. (แย่ง จัง ไหมมานี่ที่อยู่ตรงนั้นตลอด)
T08	8	มาก	m	Adv.	ร้องดี มาก

¹ เนื่องจากงานนี้ใช้ภาษาเยอรมันเป็นพื้นฐานในการทำงานของผู้วิจัย รหัสต่างๆ จึงเป็นการย่อจากภาษาเยอรมัน คือ D ย่อมาจาก Deutsch (ภาษาเยอรมัน) T ย่อมาจาก Thailandisch (ภาษาไทย) w มาจาก weiblich (เพศหญิง) ส่วน m ย่อมาจาก männlich (เพศชาย)

² รหัสต่างๆ ที่แสดงถึงชนิดของคำ 5 ประเภทหลักของรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความ ในที่นี้ย่อมาจากภาษาเยอรมัน ได้แก่ 1. SP. ย่อมาจาก Steigerungspartikel (คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ) 2. MP. ย่อมาจาก Modalpartikel (คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ) 3. Adj. ย่อมาจาก Adjektive (คำคุณศัพท์) 4. N. ย่อมาจาก Nomen (คำนาม) และ 5. Adv. ย่อมาจาก Adverb (คำวิเศษณ์)

จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากรายการเดอะวอยซ์คิดส์มาใช้อ้างอิง เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของรูปแบบการใช้ภาษาระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายทั้งในภาษาไทยและภาษาเยอรมัน

4. ผลการวิเคราะห์

4.1 รูปแบบการใช้ภาษาแสดงการเน้นเสริมความที่ปรากฏทั้งในสองภาษา

จากการรวบรวมคำที่แสดงการเน้นเสริมความที่พบในรายการเดอะวอยซ์คิดส์ ทั้งของไทยและของเยอรมนี ปรากฏว่าพบการใช้ทั้งหมด 834 ครั้ง แบ่งเป็นภาษาเยอรมัน 470 ครั้งและภาษาไทย 364 ครั้ง ในภาษาเยอรมันพบรูปแบบของหน่วยทางภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความทั้งหมด 5 ประเภทหลัก ได้แก่ คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ คำคุณศัพท์ คำนามและคำวิเศษณ์ ในขณะที่ภาษาไทยพบทั้งหมด 4 ประเภทหลัก ได้แก่ คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะและคำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ ดังที่จะแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนคำที่แบ่งตามประเภทของคำที่ปรากฏรูปแบบของคำที่ใช้เน้นเสริมความทั้งในสองภาษา

ภาษา	จำนวนคำที่ปรากฏแบ่งตามประเภทของ คำที่ใช้เน้นเสริมความ					จำนวนทั้งหมด
	SP.	MP.	Adj.	Adv.	N.	
ภาษาเยอรมัน	200	27	201	8	34	470
ภาษาไทย	2	9	76	277	-	364
	202	36	277	285	34	834

จากข้อมูลตารางด้านบนพบว่า คำคุณศัพท์ เป็นชนิดของคำที่ใช้แสดงการเน้นเสริมความที่พบบ่อยที่สุดในภาษาเยอรมัน ในทางตรงกันข้ามพบว่า ในภาษาไทย คำวิเศษณ์ เป็นประเภทรูปแบบการใช้ภาษาแสดงการเน้นเสริมความที่พบบ่อยที่สุด ส่วนประเภทรูปแบบภาษาในภาษาเยอรมันที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้คำวิเศษณ์ ขณะที่คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ เป็นคำประเภทที่พบน้อยที่สุดในภาษาไทย แต่ไม่ปรากฏการใช้คำนามเป็นรูปแบบแสดงการเน้นเสริมความในภาษาไทย แม้โครงสร้างภาษาของทั้งสองภาษาแตกต่างกันมาก แต่ก็พบความคล้ายคลึงและความแตกต่างบางประการที่น่าสนใจ โดยเฉพาะคำวิเศษณ์และคำอนุภาคแสดงทัศนภาวะที่ทั้งสองภาษามีวิธีการใช้ที่แตกต่างกัน

4.1.1 คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ

จากตารางด้านบนปรากฏรูปแบบการใช้ภาษาประเภทนี้พบบ่อยที่สุดในภาษาเยอรมัน ทั้งหมด 200 ครั้ง จากคลังข้อมูลพบคำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความทั้งหมด 6 คำ ได้แก่ *sehr* (มาก), *so* (มาก), *total* (ทั้งหมด), *ganz* (ทั้งหมด), *besonders* (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง) และ *ziemlich* (ค่อนข้าง) จากการวิเคราะห์พบว่า *sehr* (มาก) เป็นคำที่พบบ่อยที่สุด ดูได้จากประโยคตัวอย่าง *Es war eine sehr schöne Acoustic-Fassung* (เป็นเวอร์ชันอะคูสติคที่เพราะมาก) [D20_6_W] ในประโยคข้างต้นมีการใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ *sehr* (มาก)

เพื่อเพิ่มน้ำหนักความหมายของคำคุณศัพท์ *schön* (สวย) ซึ่งในที่นี้หมายความว่าเพราะ นอกจากนั้น ยังพบการใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ *ziemlich* (ค่อนข้าง) เช่น *Ich finde, du passt **ziemlich** gut in Team Mark* (ฉันคิดว่า เธอค่อนข้างเหมาะจะอยู่ในทีมมาร์ค) [D16_8_M] ในประโยคดังกล่าวปรากฏการใช้ *ziemlich* (ค่อนข้าง) เพื่อลดน้ำหนักระดับความหมายของคำคุณศัพท์ *gut* (ดี) ในทางตรงกันข้ามพบการใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความในภาษาไทยเพียงแค่ 2 ครั้งเท่านั้น คำที่ปรากฏการใช้ ได้แก่ “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง” ซึ่งสามารถเทียบเคียงความหมายได้กับคำว่า *besonders* ในภาษาเยอรมัน เช่น *โดยเฉพาะอย่างยิ่ง* เวลาฟังเสียงร้องที่เป็นแบบเสียงอีสาน [T36_10_M]

4.1.2 คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ

รูปแบบการใช้ภาษาแสดงการเน้นเสริมความประเภทนี้ปรากฏการใช้ทั้งในภาษาเยอรมันและภาษาไทย คำที่ปรากฏในภาษาเยอรมัน ได้แก่ *wirklich* (จริง ๆ) *überhaupt* (โดยรวมแล้ว) และ *einfach* (ง่าย) ตัวอย่างเช่น *Wir können **wirklich** gut arbeiten* (พวกเราน่าจะทำงานงานร่วมกันได้ดีแน่) [D08_12_M] ในประโยคตัวอย่างนี้มีการใช้คำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ *wirklich* (จริง ๆ ในที่นี้หมายความว่า แน่นอน) เพื่อเพิ่มน้ำหนักความหมายของคำคุณศัพท์ *gut* (ดี) ขณะที่ในภาษาไทยพบโครงสร้างคำที่แสดงการปฏิเสธ คือ “ไม่...เลย” ซึ่งสามารถแปลความหมายเทียบเคียงกับคำว่า *überhaupt nicht* ในภาษาเยอรมัน เช่น *ทีมเราเนี่ยไม่ธรรมดาเลยนะ* [T21_01_M]

4.1.3 คำคุณศัพท์

จากการวิเคราะห์คลังข้อมูล ปรากฏการใช้คำคุณศัพท์เพื่อเน้นเสริมความหมายในทั้งสองภาษา ในภาษาเยอรมันเป็นรูปแบบการเน้นเสริมความที่พบบ่อยที่สุด โดยพบทั้งหมด 201 ครั้ง ตัวอย่างคำที่พบ ได้แก่ *toll* (เยี่ยม) *krass* (เยี่ยม) *unfassbar* (เหลือเชื่อ) *wunderbar* (มหัศจรรย์) *wunderschön* (สวยงาม) *mega* (ยิ่งใหญ่) *großartig* (ยิ่งใหญ่) *wahnsinnig* (สุดยอด) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในตำราไวยากรณ์ภาษาไทยมักไม่แยกคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ออกจากกัน (Thonglor, 2002: 246; Auppakitsilpasarn, 2002: 87) เพื่อที่จะเปรียบเทียบการใช้ภาษาของภาษาเยอรมันและภาษาไทย ดังนั้น ในงานวิจัยฉบับนี้จึงต้องแยกคำคุณศัพท์ออกจากคำวิเศษณ์ โดยคำคุณศัพท์ในภาษาไทยจะจัดประเภทตามคำแปลเทียบเคียงในภาษาเยอรมัน ตัวอย่างคำคุณศัพท์ไทยที่พบได้แก่ ดี (ตรงกับ *gut*) สวย (ตรงกับ *schön*) น่ารัก (ตรงกับ *hübsch*) เยี่ยม (ตรงกับ *krass*) มหัศจรรย์ (ตรงกับ *wunderbar*) เป็นต้น

4.1.4 คำนาม

จากคลังข้อมูลพบว่าในภาษาเยอรมันปรากฏการใช้คำนามทั้งหมด 34 ครั้ง ตัวอย่างคำเช่น *Wahnsinn* (ความบ้าคลั่ง-สุดยอด) *Hammer* (ค้อน-สุดยอด) *Bombe* (ระเบิด-เยี่ยมมาก) *Bang* (เสียงปืน (ปัง) - เยี่ยมมาก) *Scheiße* (อุจจาระ-โคตรแย) ในทางตรงกันข้าม ไม่พบรูปแบบการใช้ภาษาเช่นนี้ในภาษาไทย

4.1.5 คำวิเศษณ์

ในภาษาเยอรมันนั้นคำคุณศัพท์สามารถทำหน้าที่ขยายภาคแสดงหรือขยายคำคุณศัพท์ด้วยกันได้ จึงมีหน้าที่ส่วนหนึ่งคล้ายคำวิเศษณ์ด้วย แต่ในการจำแนกชนิดของคำในภาษาเยอรมันโดยใช้เกณฑ์รูปคำ คำวิเศษณ์แท้จะเป็นคำที่ไม่สามารถผันรูปได้ เช่น *gern* (ชอบ) *hier* (ที่นี่) *heute* (วันนี้) โดยทั่วไปมีเพียงแค่เกณฑ์รูปคำที่แตกต่างกันเท่านั้น ที่ทำให้สามารถแยกความแตกต่างของประเภทคำระหว่างคุณศัพท์กับคำวิเศษณ์ได้ (Attaviriyunupap, 2009: 49)

รูปแบบการใช้คำวิเศษณ์เพื่อเสริมความหมายนั้นปรากฏการใช้ในทั้งสองภาษา ในภาษาเยอรมันพบทั้งหมดเพียงแค่ 8 ครั้ง ขณะที่คำวิเศษณ์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความบอຍที่สุดในภาษาไทย พบทั้งหมด 277 ครั้ง จากคลังข้อมูลปรากฏคำว่า “มาก” ที่เติมหลังคำกริยาหรือคำวิเศษณ์เพื่อเน้นน้ำหนักความหมายบอຍที่สุด (Boonyawatana, 1999: 15) ตัวอย่างเช่น “**ประทับใจมาก**” [T05_5_M] ซึ่งในวลีดังกล่าวมีการใช้คำกริยา *ประทับใจ* คู่กับคำวิเศษณ์ *มาก* เพื่อเน้นความหมายของคำกริยาให้หนักแน่นขึ้น

นอกจากนี้ยังสังเกตเห็นปรากฏการณ์บางประการที่น่าสนใจในภาษาไทย นั่นคือ การใช้คำว่า “**เลย**” เพื่อเพิ่มน้ำหนักและเน้นเสริมความให้แก่คำหรือประโยค ตัวอย่างเช่น “**พี่ชอบมากเลย**” [T15_7_W]

4.1.6 โครงสร้าง “Was für”

นอกเหนือไปจากการจัดแบ่งประเภทคำที่แสดงการเน้นเสริมความตามเกณฑ์ด้านบนแล้วยังพบลักษณะบางประการที่น่าสนใจในทั้งสองภาษา ซึ่งสามารถที่จะนำมาใช้เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความได้ หน่วยทางภาษารูปแบบหนึ่งที่พบบอຍ คือ โครงสร้าง Was für (แบบไหน) โครงสร้างแบบนี้จะปรากฏควบคู่กับคำนามเท่านั้น เช่น ***Was für eine Power du hast!*** [D08_24_M] โครงสร้างนี้ในภาษาเยอรมัน นอกจากใช้ตั้งคำถามถึงประเภทของคำนามแล้ว ยังสามารถใช้เพื่อเสริมความคำนามได้ด้วย โดยรูปประโยคจะเป็นการแสดงความประหลาดใจ ในประโยคตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าใช้โครงสร้าง *Was für* เพื่อเพิ่มน้ำหนักความหมายของคำนาม *eine Power* (พลัง) และใช้ในแสดงความประหลาดใจของผู้พูดซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าในภาษาไทยนั้น มีหน่วยทางภาษาที่ใช้เพื่อเสริมความหมายบางคำที่พอจะเทียบเคียงกับโครงสร้าง *Was für* ด้วยเช่นกัน จึงอาจแปลประโยคตัวอย่างจากคลังข้อมูลที่พบนี้ได้ว่า “ทำไมพลังเธอจึงเยอะแบบนั้น” ซึ่งอันที่จริงไม่ได้เป็นการตั้งคำถาม แต่เป็นการแสดงการเสริมความคำนาม จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยไม่ได้ใช้โครงสร้างเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม พบว่ามีคำที่พบในคลังข้อมูลภาษาไทยที่ถือว่าเทียบเคียงกับโครงสร้างนี้ในภาษาเยอรมันนี้ได้เช่นกัน ได้แก่ *ขนาดนี้* และ *ขนาดนั้น* เช่น [...] สามารถทำ *vibration* ได้ขนาดนั้นเนี่ย [T06_3_W]

4.2 รูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงและผู้ชาย

ในงานวิจัยฉบับนี้จะพบรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงและผู้ชายทั้งในภาษาเยอรมันและภาษาไทย ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 จำนวนของคำที่ใช้เสริมความหมายแบ่งตามประเภทคำของคำที่ใช้โดยผู้หญิงและผู้ชาย

เพศ	ภาษา	จำนวนของคำที่แบ่งตามประเภทคำของคำที่แสดงการเน้นเสริม ความของผู้หญิงและผู้ชาย ในทั้งสองภาษา					จำนวน ทั้งหมด
		SP.	MP.	Adj.	Adv.	N.	
หญิง	เยอรมัน	77	6	93	4	9	189
	ไทย	1	5	66	220	-	292
		78	11	159	224	9	481
ชาย	เยอรมัน	123	21	108	4	25	281
	ไทย	1	4	10	57	-	72
		124	25	118	61	25	353

จากตารางด้านบนจะเห็นได้ชัดว่า ในภาษาเยอรมันพบว่า คำคุณศัพท์ เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความที่ผู้หญิงเลือกใช้บ่อยที่สุด ทั้งหมด 93 ครั้ง ส่วนรูปแบบการใช้ภาษาที่พบน้อยที่สุด คือ คำวิเศษณ์ พบทั้งหมดเพียงแค่ 4 ครั้งเท่านั้น ขณะที่ผู้ชายใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบน้อยที่สุดในภาษาเยอรมัน ทั้งหมด 123 ครั้ง ส่วนคำวิเศษณ์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบน้อยที่สุดเช่นเดียวกับผู้หญิง ในทางตรงกันข้ามกลับพบว่า คำวิเศษณ์ เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความที่พบบ่อยที่สุดของทั้งผู้หญิง (220 ครั้ง) และผู้ชาย (57 ครั้ง) ในภาษาไทย ตามมาด้วยคำคุณศัพท์ (หญิง 66 ครั้ง ชาย 10 ครั้ง) และรูปแบบที่พบน้อยที่สุด คือ คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ (หญิง 1 ครั้ง ชาย 1 ครั้ง) ขณะที่คำนามนั้นไม่ปรากฏว่าเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความในภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ก็ค้นพบความคล้ายคลึงบางประการของผู้หญิงและผู้ชายผ่านรูปแบบการใช้ภาษาที่ปรากฏจากทั้งสองภาษา ซึ่งจะนำมาวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบในขั้นตอนต่อไป

4.3 การเปรียบเทียบรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของภาษาเยอรมันและภาษาไทย

ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์ลักษณะที่น่าสนใจที่สุดของทั้งสองภาษา เพื่ออธิบายความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันของรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความระหว่างภาษาเยอรมันและภาษาไทย ทั้งนี้ คำที่แสดงการเน้นเสริมความที่ปรากฏการใช้บ่อยที่สุด ที่จะนำมาเปรียบเทียบกันของสองภาษา คือ *sehr* และ *มาก* ซึ่งทั้งสองคำนี้มีความหมายคล้ายคลึงกันและทำหน้าที่เน้นเพื่อเพิ่มน้ำหนักระดับของความหมายเหมือนกัน ความแตกต่างของทั้งสองคำ คือ *sehr* (*มาก*) ทำหน้าที่เป็นคำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความในภาษาเยอรมัน ขณะที่ *มาก* ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ในภาษาไทย นี่คือประโยคตัวอย่างบางส่วนจากคลังข้อมูล

(1) Das war sehr schönes Lied. (มันเป็นเพลงที่เพราะมาก) [D17_1_W]

(2) น้องเป็นคนที่ร้องเพลงดีมาก [T36_13_M]

ในตัวอย่างประโยค (1) มีการใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ *sehr* (มาก) เพื่อเพิ่มน้ำหนักความหมายของคำคุณศัพท์ *schön* (สวย ในที่นี้หมายความว่า เพราะ) ขณะที่ประโยค (2) เติมคำวิเศษณ์ มาก เพื่อใช้เน้นเสริมความให้กับคำคุณศัพท์ ดี

(3) Du hast sehr sehr schweren Song gesungen. (เธอร้องเพลงที่ยากมาก) [D18_6_M]

(4) น้องคอนโทรลเสียงได้ดีมาก [T03_1_W]

นอกจากนี้ ในประโยคตัวอย่าง (3) ยังพบการใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ *sehr* (มาก) ในรูปแบบการซ้ำ เพื่อแสดงการเน้นคำคุณศัพท์ *schwer* (ยาก) ขณะที่ประโยคตัวอย่าง (4) ใช้การซ้ำคำวิเศษณ์ มาก โดยการเติมเครื่องหมายไม้ยมก (๗) หลังคำวิเศษณ์ เพื่อเน้นและเพิ่มน้ำหนักความหมายของคำคุณศัพท์ ดี ในประโยคนี้ผ่านการซ้ำ สิ่งนี้เป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในภาษาไทย จากตัวอย่างข้างบนจะเห็นได้ชัดว่า ทั้งสองภาษามีลักษณะบางอย่างที่คล้ายคลึงกัน

อันที่จริง คำว่า *sehr* (มาก) ในภาษาเยอรมันนั้น สามารถจัดว่าเป็นคำวิเศษณ์ได้เช่นกัน แต่มักเป็นการใช้ขยายความภาคแสดง ในขณะที่กรณีที่ใช้เป็นคำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความ มักเป็นการขยายความคุณศัพท์

ในส่วนของภาษาไทยนั้นยังพบว่ามีการใช้คำวิเศษณ์ในอีกรูปแบบหนึ่ง นั่นคือ การใช้เสียงวรรณยุกต์ในการซ้ำคำ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะทางไวยากรณ์ในภาษาไทย เมื่อต้องการเน้นความหมายของคำ จะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เดิมของคำในตำแหน่งแรกให้เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี ขณะเดียวกันก็เพิ่มความยาวของเสียงสระในคำส่วนนี้ด้วย เช่น *มากมาก*

ข้อมูลที่น่าสนใจอย่างหนึ่งที่พบในคลังข้อมูลที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ การใช้หน่วยคำภาษาไทย “*เลย*” เพื่อแสดงการเน้นเสริมความ ซึ่งหน่วยคำนี้ปรากฏในหลากหลายรูปแบบและหน้าที่ในภาษาไทย Areemit (1986) สรุปผลในงานวิจัยของเธอว่า คำว่า *เลย* ปรากฏการใช้ในภาษาพูดของภาษาไทยทั้งหมด 5 หน้าที่ ได้แก่ คำกริยากรรม คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำนำหน้าจำนวนและคำเชื่อมอนุพจน์ อย่างไรก็ตามคำว่า *เลย* ในงานนี้ปรากฏแค่หน้าที่คำวิเศษณ์เท่านั้น คำว่า *เลย* สามารถมีหน้าที่และความหมายเทียบเคียงได้กับคำว่า *so* ในภาษาเยอรมัน ยิ่งไปกว่านั้นในบางมุมมองยังสามารถเทียบเคียงคำว่า *เลย* ว่ามีความหมายตรงกันกับความหมายหนึ่งของ *über* ในภาษาเยอรมันได้อีกด้วย ซึ่งหน่วยคำนี้สามารถปรากฏได้ในหลากหลายรูปแบบและหน้าที่ เช่น คำบุพบท หน่วยคำเติมหน้าคำกริยาหรือโครงสร้างที่มีการซ้ำคำ หนึ่งในนั้นคือ การเน้นเสริมความ ความหมายหลักคือ ‘*viel* (มาก)’ ‘*sehr* (มาก)’ หรือ ‘*mehr als* (มากกว่า)’ (Attaviriyapap, 2017: 1, 12) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเลือกหน่วยคำ *เลย* เพื่อที่จะอธิบายเปรียบเทียบการใช้ในฐานะที่เป็นการเน้นเสริมความว่าอะไรที่คล้ายคลึงกันของการใช้ภาษาในทั้งสองภาษา นี้คือตัวอย่างบางส่วนจากคลังข้อมูล

(5) พี่ชอบนายทั้งสองมากเลย [T16_11_M]

(6) ตัวเล็กจังเลยอะ [T17_1_W]

ใน (5) ผู้พูดนำหน่วยคำ *เลย* มาใช้ เพื่อเน้นความหมายของคำวิเศษณ์ มาก บางครั้งหน่วยคำ *เลย* ก็นำมาใช้คู่กับคำว่า *จัง* ดังเช่นในตัวอย่าง (6) ที่เรียกว่า กลุ่มวิเศษณ์วลี ซึ่งรวมคำวิเศษณ์สองคำไว้ด้วยกัน เพื่อ

เพิ่มน้ำหนักและเน้นคำคุณศัพท์ เล็ก

นอกจากนี้ ยังสามารถสังเกตเห็นสิ่งที่น่าสนใจในประโยคปฏิเสธ การปฏิเสธที่ปรากฏในภาษาไทยนั้น แตกต่างไปจากประโยคปกติที่มีการใช้คำอนุภาคแสดงการปฏิเสธ ในงานนี้ปรากฏคำสองคำที่มีแนวโน้มจะใช้ร่วมกันเพื่อใช้เน้นเพิ่มน้ำหนักการปฏิเสธ คำสองคำนั้นประกอบด้วยคำอนุภาคแสดงการปฏิเสธ ไม่ และหน่วยคำ *เลย* ซึ่งในที่นี้ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ความหมายของ *ไม่..เลย* นั้นสอดคล้องกับคำว่า *überhaupt nicht* ที่ทำหน้าที่เป็นคำอนุภาคแสดงทัศนภาวะในภาษาเยอรมัน ตัวอย่างเช่น

(7) Ich würde dich auch **überhaupt nicht** bedrängen oder so. (พี่ก็จะไม่กดดันน้องหรือไรเลยนะ)

[D01_16_M]

(8) และก็**ไม่คิดเลย**ว่าจะได้เจอห้องที่อีกรอบ [T07_2_W]

ใน (7) มีการนำคำอนุภาคแสดงการปฏิเสธมาใช้คู่กับคำอนุภาคแสดงทัศนภาวะ คือ *überhaupt nicht* มาใช้เพื่อเพิ่มน้ำหนักความหมายของประโยคนี้ ว่าผู้พูดไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้น ส่วนใน (8) ใช้โครงสร้างการปฏิเสธ *ไม่..เลย* เพื่อเน้นย้ำการปฏิเสธของประโยค เน้นคำพูดของผู้พูดที่ว่าเธอไม่ได้คิดมาก่อนเลย

อีกสิ่งหนึ่งที่พบว่ามีความคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาเยอรมันและภาษาไทย นั่นคือ การใช้การเปรียบเทียบเพื่อเน้นเสริมความ ซึ่งในทางไวยากรณ์นั้นจะสามารถแบ่งการเปรียบเทียบได้สามระดับ ได้แก่ ขั้นปกติ ขั้นกว่าและขั้นสูงสุด การเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุดนั้นเป็นวิธีการที่แสดงการเน้นเสริมความแบบหนึ่ง โดยการปรับเปลี่ยนคำคุณศัพท์ให้เป็นรูปแบบการเปรียบเทียบ อย่างไรก็ตามทั้งสองภาษาก็แสดงรูปแบบการเปรียบเทียบออกมาในรูปแบบที่ต่างกัน ในภาษาเยอรมันจะสร้างการเปรียบเทียบขั้นกว่าด้วยการเติมหน่วยคำเติมท้าย -er และคำคุณศัพท์บางส่วนที่มีพยางค์เดียวส่วนใหญ่มักจะสร้างโดยเปลี่ยนเสียงสระที่เรียกว่า อุมเลาท์ (Umlaut) ด้วย นอกจากนี้ยังมีคำคุณศัพท์บางคำที่ไม่ได้ผันตามกฎปกติ เนื่องจากรูปแบบพื้นฐานของคำคุณศัพท์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น จาก *viel* (ขั้นปกติ) กลายเป็น *mehr* (ขั้นกว่า) โดยปกติรูปแบบการเปรียบเทียบขั้นกว่าในภาษาเยอรมันหากต้องการกล่าวถึงสิ่งที่เปรียบเทียบด้วยก็จะต้องเชื่อมโดยคำว่า *als* หลังคำคุณศัพท์ขั้นกว่า ในขณะที่ภาษาไทยจะสร้างการเปรียบเทียบขั้นกว่าโดยการเติมคำว่า กว่า ซึ่งสามารถทำหน้าที่เป็นคำอนุภาคแสดงการเปรียบเทียบได้ในเวลาเดียวกัน ในภาษาเยอรมันบางครั้งก็อาจมีการละคำอนุภาคแสดงการเปรียบเทียบขั้นกว่า *als* ได้ เช่น เมื่อบริบทนั้นชัดเจนว่าเปรียบเทียบกับอะไร เปรียบเทียบกับใคร หรือเปรียบเทียบกับอะไรกับใคร ตัวอย่างที่พบจากคลังข้อมูลเช่น

(9) aber ich brauch dich **mehr** (แต่ฉันต้องการเธอมากกว่า) [D21_8_M]

(10) มันมีความหมายสำหรับพี่มาก**กว่า** [T24_7_W]

ประโยคตัวอย่าง (9) แสดงการเปรียบเทียบขั้นกว่า ด้วยการเปลี่ยนรูปพื้นฐานของคำคุณศัพท์ *viel* (มาก) เป็น *mehr* (มากกว่า) โดยไม่ใช้คำอนุภาคแสดงการเปรียบเทียบ *als* เนื่องจากในกรณีนี้เห็นได้ชัดว่าผู้พูดต้องการเปรียบเทียบกับบุคคลที่พูดก่อนหน้านี้ จึงทำให้คำอนุภาคแสดงการเปรียบเทียบ *als* หายไป ใน (10) ซึ่งเป็นตัวอย่างจากภาษาไทย แสดงการเปรียบเทียบขั้นกว่าโดยการเติม *กว่า* หลังคำวิเศษณ์ *มาก* เพื่อเน้นเพิ่มระดับของความหมายให้หนักแน่นขึ้น

การเปรียบเทียบขั้นสูงสุดในภาษาไทยแสดงด้วยการเติมคำว่า *ที่สุด* ในขณะที่ภาษาเยอรมันจะแสดงด้วยการเติมหน่วยคำเติมท้าย -st ในกรณีของคำคุณศัพท์ที่มีพยางค์เดียวและหลายพยางค์ที่เน้นพยางค์ท้าย

เช่น *-d, t-, -s, -ss, -x, -z* และ *-los* กับ *-haft* จะสร้างด้วยการเติมหน่วยคำเติมท้าย *-est* ส่วนใหญ่แล้วคำที่มีพยางค์เดียวสามารถปรากฏด้วยการเติมอุมเลาท์ได้ ในภาษาเยอรมันการเปรียบเทียบขั้นสูงสุดสามารถทำได้ด้วยการเติมตรงส่วนกลางของคำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะหรือผ่านการเติม *am* ในตำแหน่งที่เป็นส่วนขยาย โดยปกติการเปรียบเทียบขั้นสูงสุดจะอยู่ในรูปการผันกับคำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะ ในตำแหน่งส่วนที่เป็นภาคแสดง ส่วนใหญ่จะใช้รูปแบบที่กำหนดไว้ คือ *am + Superlativ + -en* ตัวอย่างเช่น

(11) *dass du in meinem Team wahrscheinlich **am coolsten** wirst.* (ว่าเธออาจจะเป็นคนที่เจ๋ง/ยอดเยี่ยมที่สุดในทีมของฉัน) [D12_5_W]

(12) *Es ist **die schlimmste** Minute immer.* (มันเป็นนาที่ที่่แย่ที่สุดเสมอ) [D04_20_W]

(13) *เพลงพลังออกมาให้มากที่สุด* [T01_9_W]

การเปรียบเทียบขั้นสูงสุดใน (11) จะแสดงผ่านโครงสร้าง *am + Superlativ + -en* ซึ่งสร้างขึ้นโดยการเติม *am* และจบด้วยการเติม *-sten* หลังคำคุณศัพท์ *cool* (เจ๋ง, ยอดเยี่ยม) ส่วนใน (12) สร้างขึ้นด้วยคำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะเจาะจง โดยในตัวอย่างนี้คำนาม *Minute* (นาที่) เป็นเพศหญิง และจบด้วยการทำคำคุณศัพท์ *schlimm* (แย่) ให้อยู่ในรูปสูงสุด ด้วยการเติม *-ste* ใน (13) การเปรียบเทียบขั้นกว่าสร้างโดยการเติม *ที่สุด* หลังคำวิเศษณ์ *มาก* เพื่อแสดงระดับสูงสุดของคำวิเศษณ์

นอกจากนี้ ในภาษาเยอรมัน การเปรียบเทียบขั้นสูงสุดยังสามารถทำได้ด้วยรูปแบบการสร้างคำ โดยเติมหน่วยคำบางคำไว้หน้ารูปคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุดด้วย เช่น *aller-, weitaus, bei weitem, denkbar + Superlativ* (Duden 1998: 301) เช่น *Mein **allergrößter** Wunsch wär, dich zu hören* (ความปรารถนาที่่ยิ่งใหญ่ที่สุดของฉันคือการได้ยินเสียงเธอ) [D25_3_W]

จากตัวอย่างการเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุดทั้งหมดข้างต้นปรากฏว่าทั้งสองภาษาไม่เพียงแต่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ยังมีลักษณะที่แตกต่างกันอีกด้วย

4.4 การเปรียบเทียบภาษาผู้หญิงกับภาษาผู้ชาย

ความคล้ายคลึงกันของรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้หญิงที่ปรากฏในภาษาเยอรมันและภาษาไทย ได้แก่ การใช้คำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ ความแตกต่างในการใช้ภาษาของผู้หญิงในสองภาษา คือ คำคุณศัพท์ปรากฏการใช้ในภาษาเยอรมันบ่อยกว่า ขณะที่คำวิเศษณ์ปรากฏการใช้บ่อยกว่าในภาษาไทย ในทางตรงกันข้ามผู้หญิงในทั้งสองภาษาใช้คำนุภาคแสดงทัศนภาวะเป็นเครื่องมือแสดงการเน้นเสริมความไม่บ่อยนัก

ในงานนี้ปรากฏรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความของผู้ชายทั้งในภาษาเยอรมันและภาษาไทยที่คล้ายคลึงกัน 3 ประเภท ได้แก่ คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์และคำนุภาคแสดงทัศนภาวะ อย่างไรก็ตามคำวิเศษณ์นั้นปรากฏการใช้บ่อยกว่าในภาษาไทย ขณะที่ในภาษาเยอรมันปรากฏการใช้คำคุณศัพท์และคำนุภาคแสดงทัศนภาวะบ่อยกว่า

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า จำนวนของคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ที่ใช้ในสองภาษานั้นมีจำนวนที่ค่อนข้างแตกต่างกันอย่างมาก ปัจจัยหลักมาจากเกณฑ์ในการแยกแยะคำคุณศัพท์กับคำวิเศษณ์ของภาษาไทยและภาษาเยอรมันนั้นแตกต่างกัน โดยธรรมชาติแล้ว ในภาษาเยอรมันนั้นมีคำวิเศษณ์แท้ ๆ น้อยมาก เนื่องจากสามารถใช้คำคุณศัพท์ในการทำหน้าที่ขยายความคำกริยาได้เช่นเดียวกันกับคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ที่ปกติจะนับ

คำที่ทำหน้าที่คำคุณศัพท์ในภาษาอื่น รวมเป็นคำวิเศษณ์ จึงทำให้คำส่วนใหญ่ที่พบในภาษาไทยเป็นคำวิเศษณ์ แต่ในงานวิจัยฉบับนี้จะแยกคำคุณศัพท์ออกจากคำวิเศษณ์ในภาษาไทย เพื่อให้ง่ายในการเปรียบเทียบการใช้ภาษาของทั้งสองภาษา โดยจัดประเภทคำคุณศัพท์ในภาษาไทยตามคำแปลเทียบเคียงในภาษาเยอรมัน จึงส่งผลให้จำนวนคำที่ปรากฏของทั้งสองประเภทในสองภาษานั้นแตกต่างกัน

5. สรุป

จากการวิเคราะห์คลังข้อมูลรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความสรุปได้ว่า ผู้หญิงและผู้ชาย มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่แสดงความพึงพอใจของแต่ละเพศ ที่ปรากฏในสองภาษานั้นมีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์แสดงว่า ในภาษาเยอรมัน ผู้หญิงใช้คำคุณศัพท์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความบอ่ยที่สุด ขณะที่ผู้ชายใช้คำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความมากที่สุด ส่วนในภาษาไทยพบว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายใช้คำวิเศษณ์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความบอ่ยที่สุด คำคุณศัพท์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบบอ่ยที่สุดในภาษาเยอรมัน ขณะที่ในภาษาไทยนั้น คำวิเศษณ์เป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่ปรากฏการใช้บอ่ยที่สุด รูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความที่พบบอ่ยที่สุดในภาษาเยอรมันคือ คำวิเศษณ์ ส่วนคำอนุภาคแสดงการเน้นเสริมความเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่พบบอ่ยที่สุดในภาษาไทย ความแตกต่างระหว่างสองภาษา คือ คำนาม ซึ่งปรากฏแค่เฉพาะในภาษาเยอรมัน

อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาผู้ชายกับภาษาผู้หญิงในภาษาไทยและภาษาเยอรมันครั้งนี้ ยังมีข้อจำกัดบางประการ ประการแรก คือ จำนวนที่ไม่เท่ากันของโค้ชทั้งสองเพศในรายการที่นำมาใช้เป็นข้อมูล กล่าวคือ ในรายการภาษาเยอรมันประกอบด้วยผู้ชาย 2 คนและผู้หญิง 1 คน แต่ในรายการภาษาไทยประกอบด้วยผู้หญิง 2 คนและผู้ชาย 1 คน ประการที่สอง คือ งานวิจัยนี้เป็นเพียงกรณีศึกษาจากข้อมูลรายการโทรทัศน์เดอะวอยซ์คิตส์ของเยอรมนีและไทย เพื่อศึกษาแนวโน้มของการใช้ภาษาที่ผู้ใช้พึงพอใจทั้งของผู้หญิงและผู้ชายในสองภาษา หากต้องการให้ได้ข้อสรุปที่น่าเชื่อถือจากการศึกษา จำเป็นจะต้องมีคลังข้อมูลที่ใหญ่กว่านี้

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีข้อจำกัดบางประการข้างต้นที่ได้กล่าวไปแล้ว แต่ก็ยังสังเกตเห็นสิ่งที่น่าสนใจบางประการ เช่น หน่วยคำ *เลย* ในภาษาไทยที่นำมาใช้เป็นหนึ่งในรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความ หน่วยคำนี้สามารถเกิดขึ้นได้ในหลากหลายรูปแบบและหน้าที่ในภาษาไทย แต่ในงานวิจัยนี้พบเพียงแค่หน้าที่คำวิเศษณ์เท่านั้น ดังที่กล่าวไปแล้ว หน่วยคำ *เลย* ไม่เพียงสามารถเทียบเคียงได้กับหน่วยคำเยอรมัน *so* ได้เท่านั้น แต่ยังสามารถเทียบเคียงกับหน่วยคำ *über* ได้อีกด้วย นอกจากนี้หน่วยคำ *เลย* ยังปรากฏร่วมกับคำอนุภาคแสดงการปฏิเสธ *ไม่* เพื่อใช้เน้นเสริมความการปฏิเสธ โดยความหมายของโครงสร้างการปฏิเสธ *ไม่..เลย* นั้นสอดคล้องกับคำอนุภาคแสดงทัศนภาวะร่วมกับคำปฏิเสธ *überhaupt nicht* ในภาษาเยอรมัน แม้ว่าทั้งสองคำจะมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ว่าทั้งคู่ถูกจัดอยู่ในประเภทคำที่ต่างกัน โครงสร้างการปฏิเสธในภาษาไทย *ไม่..เลย* ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ ขณะที่ *überhaupt* ทำหน้าที่เป็นคำอนุภาคแสดงทัศนภาวะในภาษาเยอรมัน และคำภาษาเยอรมันคำนี้ก็มิใช่หน่วยคำ *über* ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของคำด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน่วยคำ *เลย* ในภาษาไทยกับคำเทียบเคียงในภาษาเยอรมันได้อีก นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ถือเป็นการศึกษาคำที่แสดงการเน้นเสริมความโดยจำแนกตามประเภทของคำเท่านั้น อันที่จริงยังสามารถศึกษาเปรียบเทียบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ภาษาและตรวจสอบโดยการจัดแบ่ง

ประเภทรูปแบบการใช้ภาษาที่แสดงการเน้นเสริมความในเกณฑ์อื่นได้ เช่น แบ่งตามระดับหรือตามความหมาย ผู้วิจัยจึงหวังว่าการศึกษาที่เริ่มต้นจากคลังข้อมูลเล็ก ๆ ในครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานให้เกิดการวิจัยต่อยอดไปได้ อีกหลายประเด็นด้วยกัน

References

- Areemit, Salee. (1989). **Role and mean of word “Loei” in Thai language (หน้าที่และความหมายของคำ เลย์ ในภาษาไทย)**. Master's dissertation, Department of Thai language, Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Thailand.
- Attaviriyapap, Korakoch. (2009). **Hochdeutsch als Zweitsprache: Spracherwerb von thailändischen Immigratinnen in der Schweiz**. Bern etc.: Peter Lang.
- _____. (2017). Über „über“, „über-“ und „über und über“: Eine Betrachtung aus der Perspektive des Thailändischen. **Ramkhamhaeng University Journal Humanities**, 36(1): 1-18.
- Auppakitsilpasarn, Phraya. (2002). **Thai language principles: orthography parsing syntax versification (หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ จันทรลักษณ์)**. Bangkok: Thaiwattanapanich.
- Boonyawatana, Phanit. (1998). **Research report of reflections on gender inequalities in Thai society that appear in Thai language (รายงานวิจัยเรื่องภาพสะท้อนความเหลื่อมล้ำทางเพศในสังคมไทยที่ปรากฏในภาษาไทย)**. Chiang Mai: Ming Muang Printery.
- Gradol, D. & Swann, J. (1989). **Gender voices**. Oxford: Basil Blackwell.
- Klann-Delius, G. (2005). **Sprache und Geschlecht**. Weimar: Verlag J. B. Metzler Stuttgart.
- Kullavanijaya, Pranee. (1997). **Verb Intensifying Devices in Bangkok Thai. South East Asian Linguistics Studies in Honor of Vivhin Phanupong**: In: A.S. Abramson. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Lacombe, J. (2012). **Männersprache, Frauensprache? Geschlechtspräferentieller Sprachegebrauch in Online-Werbetexten**. München: GRIN Verlag.
- Lersch-Schumacher, B. & Schumacher, M. (2014). **Männersprache - Frauensprache. Hat die Sprache ein Geschlecht?** Aachen: Bergmoser and Höller Verlag AG.
- Os, C. van. (1989). **Aspekte der Intensivierung im Deutschen**. Tübingen.
- Stoller, Robert J. (1968). **Sex and Gender: On the development of masculinity and femininity**. New York: Science House.
- Thonglor, Gamchai. (2002). **Thai language principles (หลักภาษาไทย)**. Bangkok: Ruamsarn.